

Liviu Rebreanu

Pădurea spânzuraților

COROLA

marcă a

Editurii ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.

Tel: 0751 066 964, e-mail: office@corola.net

www.corola.net

Textul romanului este reprodus după ediția critică Liviu Rebreanu, Opere, vol V

© 2026 Editura ACT și Politon pentru prezenta ediție românească

Editor: **Anca-Claudia Bunea**

Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**

Coperta: **Alexandra Ilie**

Copywriter: **Otilia Caraza**

Copyright Manager: **Andrei Popa**

Producător: **Adrian Hoțoiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

REBREANU, LIVIU

Pădurea spânzuraților / Liviu Rebreanu. - București: ACT și Politon, 2026

ISBN 978-630-303-416-4

821.135.1

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

LIVIU REBREANU

Pădurea spânzuraților

*În amintirea fratelui meu Emil,
executat de austro-unguri,
pe frontul românesc, în anul 1917.*

CARTEA ÎNTÂI

1

Sub cerul cenușiu de toamnă ca un clopot uriaș de sticlă aburită, spânzurătoarea nouă și sfidătoare, înfiptă la marginea satului, întindea brațul cu ștreangul spre câmpia neagră, înțepată ici-colo cu arbori arămii. Supravegheați de un caporal scund, negricios, și ajutați de un țăran cu fața păroasă și roșie, doi soldați bătrâni săpau groapa, scuipându-și des în palme și hâcâind a osteneală după fiecare lovitură de târnăcop. Din rana pământului groparii zvârleau lut galben, lipicios...

Caporalul își răsucea mustățile și se uita mereu împrejur, cercetător și cu dispreț. Priveliștea îl supăra, deși căuta să nu-și dea pe față nemulțumirea. În dreapta era cimitirul militar, înconjurat cu sârmă ghimpată, cu mormintele așezate ca la paradă, cu crucile albe, proaspete, uniforme. În stânga, la câțiva pași, începea cimitirul satului, îngrădit cu spini, cu cruci rupte, putrezite, rare, fără poartă, ca și cum de multă vreme nici un mort n-ar mai fi intrat acolo și nici n-ar mai vrea să intre nimeni... Satul Zirin, cartierul diviziei de infanterie, se ascundea sub o pânză de fum și de pâclă, din care de-abia scoteau capetele, sfoase și răsfirate, vârfuri de

pomi desfrunziți, câteva coperișe țuguiate de paie și turnul bisericii, spintecat de un obuz. Spre miazănoapte se vedeau ruinele gării și linia ferată ce închidea zarea ca un dig fără început și fără sfârșit. Șoseaua, însemnată cu o dungă dreaptă pe câmpul mohorât, venea din apus, trecea prin sat și se ducea tocmai pe front...

— Urătă țară aveți, muscale! zise deodată caporalul, întorcându-se spre gropari și uitându-se cu necaz la țăranul care se oprește să răsuflă. Auzi?... Țara... locurile... *niet* frumos! adăogă apoi, arătând cu mâna ținutul și stâlcindu-și graiul spre a se face mai înțeles.

Țăranul holbă ochii, nedumerit, cu un zâmbet umil, bolborosind ceva pe rusește.

— Nu pricepe ăsta, don căprar, limba noastră, zise atunci un soldat, îndreptându-se din șale.

— Nici nu-i vina lor că țara-i păcătoasă, adăogă îndată cellalt soldat, proptindu-se în lopată.

Toți trei militarii priveau acuma cu mare dispreț la țăranul care, neînțelegând vorbele străine, plecă rușinat capul în groapa cu fundul galben, adâncă de vreo jumătate de metru.

— Ei, ce stați? Ce leneviți? strigă deodată caporalul, luându-și seama. Asta-i groapă? Nu vi-e rușine?... Uite-acu pică convoiul... și nici groapa nu-i gata!... Ori vreți să dau eu de dracu din pricina voastră?... Hai! pune osul, nu te holba la mine!

— Așa-i, bine zici, don căprar, mormăi un soldat, izbînd cu târnăcopul într-un bolovan. Dar nici asta nu-i armată, don căprar... S-ajungem noi gropari... de...

Oamenii se așternură degrabă pe muncă, în vreme ce caporalul, mulțumit, răspunse iarăși mai prietenos:

— Soldatul trebuie să facă de toate în război, că de-aceea-i războiul război... Ori aici, ori pe front, ori în spital, tot la război se socotește... De ce nu zici mai bine că am avut noroc cu întârzierea?... Ce ne făceam dacă soseau la patru, cum era ordinul? Ne lua naiba pe toți... Ce-i drept, sunt militar vechi, dar n-am mai po-menit să spânzure oameni așa, aproape pe întunec...

Apoi tăcu brusc. Privirea lui se oprise asupra spânzurătoarei, al cărei braț parcă amenința pe oamenii din groapă. Și în aceeași clipă ștreangul prinse a se legăna ușor... Caporalul simți un fior rece și întoarse repede capul. Atunci însă văzu crucile albe, în linii drepte, din cimitirul militar și, buimăcit, făcu stânga împrejur, dând iarăși cu ochii de morminte în cimitirul satului... Fu cuprins de o frică sugrumătoare, ca în fața unor stafii. Se stăpâni totuși în curând și, scui-pând cu scârbă, murmură:

— Ce viață mai e și asta... Încotro te uiți, numai moarte și morminte și morți...

Un vânt tomnatec, umed și trist, începu să bată dinspre satul amețit de ceață, aducând pe aripi zvonuri de gemete înăbușite. Din văzduhul cenușiu picură atâta pustietate, că, simțindu-și sufletul împovărat, caporalul încremeni cu fața spre turnul bisericii, cu privirea pierdută, fără să bage de seamă că pe cărarea cimitirului se apropia un ofițer. Își veni în fire de-abia când auzi pașii. Tresări și, întorcându-se la gropari, le zise cu glasul încă răgușit de neliniște:

— Dați zor, băieți, că vine un domn ofițer... De-acuma trebuie să sosească și convoiul... Of, baremi de-am scăpa mai repede!... Degeaba, asta nu-i treabă de militar!

Ofițerul se apropia șovăitor. Vântul îi flutura pulpanele mantalei, împingându-l parcă spre o țintă nedorită. Era mijlociu ca statură și avea puțină barbă, care-i dădea o înfățișare de milițian

sedentar, deși altfel nu părea mai mult de treizeci și cinci de ani. De sub casca de fier lătăreață, fața lui rotundă și bălaie apărea chinuită, mai cu seamă din pricina ochilor cafenii, mari și ieșiți din orbite, care priveau înfrigurați stâlpul spânzurătoarei, fără a clipi, cu un nesațiu bolnăvicios. Gura, cu buzele cărnoase, era strânsă într-un spasm dureros, tremurător. Măinile îi atârnavu țepene, aproape uitate.

Caporalul îl primi cu un salut milităresc, bătându-și zgomotos călcăiele bocancilor. Ofițerul se opri la câțiva pași, răspunse dând din cap ușor și, mereu cu privirea la ștreang, întrebă:

— La ce oră e hotărâtă execuția?

— La patru a fost, trăiți, domnule căpitan, răspunse caporalul atât de tare, că ofițerul întoarse repede ochii spre dânsul. Dar văd că e cinci și încă n-au sosit...

— Da... da, murmură căpitanul coborând privirea asupra groparilor care săpau tăcuți, cu capetele în pământ. Apoi întrebă iar, mai sigur: și cine va fi spânzurat?

— Noi nu putem ști, domnule căpitan, zise caporalul cam încurcat. Se aude c-ar fi un domn ofițer, dar nu putem ști bine...

— Și pentru ce fel de vină? stăruie ofițerul, privind-l cercetător, aproape mânios.

Caporalul se zăpăci de tot și răspunse șovăind cu un zâmbet de milă amară:

— De, domnule căpitan... noi de unde să știm? În război viața omului e ca floarea, se scutură te miri de ce... Păcatele-s multe de la Dumnezeu, și oamenii nu iartă...

Căpitanul se uită lung la dânsul, mirat parcă de vorbele lui, și nu mai întrebă nimic. Ridicând însă ochii și văzând iar spânzurătoarea, se retrase câțiva pași ca în fața unui vrăjmaș amenințător.

În aceeași clipă, pe cărarea dinspre sat, răsună un glas aspru și poruncitor:

— Caporal!... Gata, caporal?...

— Gata, domnule locotenent! strigă caporalul, întorcându-se, cu mâna la cozoroc.

Locotenentul, în ulancă* strânsă pe corp și cu guler de blană sură, venea foarte grăbit, aproape alergând, și vorbind mereu:

— Gata tot, caporal? Convoiul a pornit adineaori și în câteva minute va fi aici... Dar plutonierul unde-i? De ce n-a venit înaintea?... Dacă eu, care n-am nici o însărcinare directă, m-am putut osteni...

Tăcu brusc văzând pe căpitanul străin și necunoscut, care-l privea neliniștit. Locotenentul salută și înaintă până la marginea groapei, izbucnind apoi foarte nervos și cu vocea zgârietoare:

— Scăunelul, caporal! Unde-i?... Ce te uiți ca un nerod?... Pe ce vrei tu să se urce condamnatul?... Ce oameni! Atâta nepăsare n-am mai văzut... Din pământ să-mi scoți un scăunel, ai înțeles? Și în două minute să fii înapoi!... Aide, mișcă, ce mai caști gura?!

Caporalul porni fuga spre sat, în vreme ce locotenentul, aruncând o privire căpitanului, care stătea deoparte, urmă mai potolit:

— Cu astfel de oameni nu batem noi Europa... Unde nu-i conștiința datoriei...

Vorbind, trecu lângă stâlpul de brad, chiar sub ștreangul nemișcat. Examină groapa mormăind ceva, nemulțumit, și pe urmă, ridicând ochii, apucă cu amândouă mâinile funia ce-i atârna deasupra capului, parcă ar fi vrut s-o încerce dacă-i destul de solidă. Întâlnind însă privirea speriată a căpitanului, dădu drumul ștreangului, rușinat și umilit. Mai stătu acolo câteva

---

* Tunică militară, purtată de ulani (soldați din cavaleria ușoară). (n. ed.)

clipe, nehotărât, apoi deodată merse drept în fața străinului, prezentându-se:

— Locotenent Apostol Bologa...

— Klapka, îl întrerupse căpitanul, cu mâna întinsă. Otto Klapka... Adineaori am sosit, și tocmai de pe frontul italian... În gară am aflat că aveți o execuție și, nici nu-mi dau bine seama cum, iată că am nimerit aici...

În glasul căpitanului tremura o sfială atât de neascunsă, că locotenentul, fără să vrea, se simți cuprins iar de rușinea de adineaori și, încurcat, zise cu o vioiciune silită:

— Va să zică sunteți mutat în divizia noastră?

— Da... la al cincizecilea de artilerie de câmp...

— A, chiar în regimentul nostru! strigă Bologa deodată, cu bucurie neprefăcută. Atunci, bine-ați venit!

Fața căpitanului se însenină, parcă în sinceritatea locotenentului s-ar fi dezvăluit un om nou. Privirile lor se încrucișară într-o licărire de simpatie. O clipă. Apoi Klapka avu o cutremurare și întrebă aproape înfricoșat:

— Pe cine spânzurați?

În ochii lui Apostol Bologa, albaștri și adânciți în cap, se aprinse o mândrie stranie. Răspunse cu o indignare abia stăpânită:

— Un sublocotenent ceh, Svoboda... mai mare rușinea pentru corpul ofițeresc... A fost prins tocmai când era să treacă la dușman, înarmat cu hărți și planuri. Rușinos și revoltător!... Nu-i așa? adăogă după câteva clipe, fiindcă Klapka tăcea.

— Mda... da, poate, zise căpitanul, tresărind nesigur.

Răspunsul îndoielnic îndârji pe Bologa. Începu să vorbească atunci cu o volubilitate care se vedea că nu i-e firească, vrând parcă să convingă cu orice preț:

— Am avut onoarea să fac parte din Curtea Marțială care l-a judecat și, prin urmare... Dealtfel nici el n-a tăgăduit. Nici vorbă, față de dovezile definitive, ar fi fost zadarnică orice apărare... A fost de un cinism într-adevăr nemaipomenit. N-a deschis gura toată vremea și n-a vrut să răspundă măcar la întrebările președintelui... Ne-a privit sfidător, pe rând, cu un fel de dispreț falnic... Chiar sentința de moarte a primit-o zâmbitor și cu niște ochi... Firește, asemenea oameni nu se spăimântă nici de moartea infamantă... Când l-au prins, într-un unghi mort, o patrulă comandată de ofițer, a vrut să se împuște... Ce dovadă mai palpabilă decât încercarea de sinucidere? Curtea l-a condamnat la moarte în unanimitate, fără discuție, atât a fost de vădită crima... Eu însumi, deși sunt o fire excesiv de șovăitoare, de data aceasta am conștiința pe deplin împăcată, absolut pe deplin...

Klapka, buimăcit mai ales de asprimea glasului, murmură:

— O, Doamne... dovezile... când e vorba de o viață de om...

Pe buzele subțiri, cu colțuri supte ale locotenentului răsări un amestec de ironie și de dispreț:

— Uitați, domnule căpitan, că suntem în război și pe front!... O viață de om nu e îngăduit să primejduiască viața patriei!... Dacă ne-am călăuzi după considerații sentimentale, ar trebui să capitulăm în fața tuturor... Se vede însă că sunteți ofițer de rezervă, altfel n-ați vorbi așa despre o crimă...

— Da, adevărat, se grăbi Klapka cu teamă. Am fost avocat... în vreme de pace... Acum însă...

— Și eu sunt ofițer de rezervă, întrerupse locotenentul cu mândrie. Războiul m-a smuls din mijlocul cărților, de la Universitate, unde aproape pierdusem contactul cu viața reală. Dar m-am dezmetecit repede și mi-am dat seama că numai războiul e adevăratul generator de energii!

Căpitanul zâmbi, ca și când răspunsul i s-ar fi părut ridicol, și zise cu glas blajin, colorat de o ironie blândă:

— Și eu care credeam că războiul e un ucigător de energii!

Apostol Bologa roși ca o fecioară și nu îndrăzni să se uite în ochii căpitanului. Se simțea jicnit până în măduva oaselor și căuta în minte un răspuns aspru, care să pună capăt convorbirii. Atunci însă sosi găfâind caporalul, cu scăunelul fără spetează.

— Un moment, domnule căpitan, rosti Bologa triumfător, întorcându-se spre caporalul asudat, parcă i-ar fi adus mântuirea. E prea înalt, nu vezi? strigă apoi mânios. Cum să se cațere condamnatul pe asemenea... În sfârșit, ce-mi fac eu sânge rău, când nici nu e în atribuțiile mele execuția?!... Să vedeți voi ce va zice domnul general, să țineți minte!... Acuma ce mai stai? Aide, po-trivește cel puțin locul și trage mai sus funia!... Ce oameni!

Ridică mâinile, revoltat, și-i întoarse spatele. Se potoli însă brusc, zărind pe cărarea dinspre sat un grup de ofițeri care se apropiau cu o gravitate solemnă. În frunte venea însuși comandantul diviziei, mic, gras, cu picioarele scurte și foarte roșu la obraz, bătându-și nervos carâmbul cizmei cu o cravașă, în vreme ce pretorul militar, un căpitan burtos, cu mustăți sure, îi explica ceva gesticulând larg cu mâna dreaptă, în care ținea o foaie de hârtie...

— Vine convoiul... Uite și generalul! șopti Bologa, clipind repede către căpitanul care se dădea mai înapoi, ca dinaintea unei năluci neașteptate.

Locotenentul alergă întru întâmpinarea generalului și, salutând, raportă cu importanță:

— Întâmplător am venit mai devreme, excelență, și am constatat că lipsea scăunelul...

— Lipsea? repetă generalul cu o privire nemulțumită spre pretorul care se uita desperat la Bologa.

— Am luat însă imediat măsuri de îndreptare, se grăbi să adauge locotenentul, ca să scape pe pretorul uluit din încurcătură.

Totuși pretorul simți că generalul s-a supărat și, murmurând o scuză, își iuți pașii, ca să ajungă cel dintâi la locul execuției și să se încredințeze cum i s-au împlinit ordinele. Dintr-o aruncătură de ochi văzu tot, fără a se sinchisi de caporalul înțepenit într-o salutare înfricoșată. Vru să se întoarcă zâmbitor spre generalul care sosea, dar deodată își aduse aminte și întrebă îngrijorat:

— Călăul unde-i, caporal?

— Noi nu știm, domnule căpitan, răspunse caporalul. Noi am avut ordin să facem groapa și...

— Cum nu știi, dobitocule? se răsti pretorul cuprins de spaimă și răcnind aproape furios: Dar unde-i plutonierul? Ce-a făcut plutonierul?... Plutonier!... Închipuți-vă, excelență, n-avem călău! adăogă, în culmea zăpăcelii, către generalul care tocmai sosise aproape de groapă. Eu degeaba iau toate măsurile reglementare, căci oamenii nu-și mai fac datoria!

Un plutonier, cu fața cenușie și uscată, veni în fuga mare și se opri tremurând lângă stâlpul spânzurătoarei.

— Ce-ai făcut, ticălosule? Unde-i călăul? se repezi pretorul, scrâșnind dinții. Am să te... am să...

— Treizeci de zile închisoare! interveni generalul, smulgându-și mustața stângă și amenințând cu cravașa. Acuma însă trebuie comandat un om numaidecât...

— Caporal, tu vei fi călăul! zise pretorul repede, mai ușurat.

— Domnule căpitan, vă rog cu supunere, iertați-mă... bolborosi caporalul, îngălbenind. Eu, domnule căpitan, vă rog cu supunere...

Pretorul nici nu-l auzi, ci se apropie de general ca să se mai plângă, drept explicație, de nedisciplina oamenilor. Generalul însă, cu o indignare stăpânită, îl întrerupe scurt, mormăind:

— Vom vorbi mai târziu... Acuma, la datorie!

Pe cărarea sură, în coborârea grăbită a înserării, grosul convoiului se legăna încet. Condamnatul, înfășurat într-o mantie verzuie, cu gulerul ridicat, cu o pălărie civilă în capul plecat, pășea mașinal la brațul unui preot militar bătrân, înconjurat de patru soldați cu baioneta la armă. Urmau grupuri de ofițeri și soldați, de-a valma, aduși de pe front înadins ca să vază execuția, toți cu căști de război și în uniforme murdare, cu miros greu de tranșee, respirați în voie, încât coada ajungea până aproape de marginea satului.

Sub spânzurătoare, caporalul aștepta smirna, cu ochii tulburi, în vreme ce plutonierul îi șoptea și-l învăța cum și ce are de făcut.

Vântul umed se înteeți, măturând pământul, împiedicându-se în mormintele cimitirelor, zgâlțâind pe oamenii care se apropiau...

Apoi preotul se opri la marginea groapei cu osânditul care, văzând lutul galben și cleios, avu o zguduire scurtă.

— Dumnezeu e bun și mare, îi bolborosi la ureche preotul, speriat, întinzându-i crucea la buze.

— Pe dincolo, părinte... vă rog! răsună iarăși glasul pretorului, nervos și răgușit. Trebuie ordine... Plutonier, ia seama! Nu-ți știi datoria?

Mersul convoiului se iuți ca la comandă și în câteva clipe se făcu o roată de oameni în jurul spânzurătoarei. Toți tăceau însă,

parcă le-ar fi fost frică să nu tulbure somnul unui bolnav istovit de suferințe. Doar zgomotul de pași nerăbdători se amesteca în gemetele vântului stăruitor...

— Doctore, doctore, durează mult? șopti Apostol Bologa, agățându-se de brațul medicului, care se zbătea să-și deschidă trecere printre soldații îngrămădiți.

— Ai să vezi... acuma nu-i vreme de... răspunse doctorul plictisit. Puțin loc, hei, ce Dumnezeu... Faceți-mi loc, băieți!

Bologa izbuti să se strecoare, pe urmele medicului, până la picioarele groapei, în fața spânzurătoarei. Gâtul îi era uscat și amar, iar inima i se frământa într-o emoție aproape dureroasă. Se simțea mulțumit că va vedea tot și, ca să-și potolească nerăbdarea, se uită înapoi, căutând cunoscuți și prieteni printre zecile de fețe tăbăcite de război și schimonosite sub povara căștilor de oțel... Generalul stătea în dreapta, numai la vreo trei pași, ursuz, nemișcat. Mai încolo însă locotenentul Gross trepida fără astâmpăr, urmărind cu atenție desperată toate mișcările condamnatului, care-i fusese bun prieten. Văzând pe Gross, Bologa își aduse aminte de căpitanul străin de adineaori și îl descoperi la spatele generalului, ținându-se cu mâna de falcă, neclintit ca o muștrare.

„Ce om! se gândi Bologa cu necaz. Vine de la gară de-a dreptul aici și tot el vrea să-mi dea lecții de umanitarism, parcă eu aș fi o fiară sau...”

În clipa aceea o mână îi strânse brațul.

— A, Cervenco! murmură Bologa, întorcându-se. Tu, aici?... Mă mir... Desigur că n-ai venit de bunăvoie... Știi că eu am făcut parte din Curtea Marțială?

Căpitanul Cervenco nu mai apucă să răspundă, căci în văzduh țâșni brusc glasul pretorului, mult mai ascuțit și mai tăios ca adineaori:

— Toată lumea trei pași înapoi!... Loc!... Loc!...

Oamenii, spăimântați parcă de zgomotul care îndrăznea să străpungă trecerea, se îmbulziră și se retraseră câțiva pași. În locul gol din jurul groapei rămase numai generalul, pe când, lângă stâlpul cioplit, condamnatul privea drept înainte, mângâind blând digul care închidea orizontul. Bologa, cu inima strânsă, se uita acuma drept în ochii lui mari, negri, fierbinți... Și văzu deodată că omul de sub ștreang se întoarce spre pretorul înmărmurit și-l auzi foarte deslușit, zicând:

— Vreau să mor mai repede...

Generalul încruntă din sprâncenele-i stufoase și îmbinate, spunând pretorului:

— Vezi ce dorește.

Dar condamnatul ridicase acuma ochii peste capetele oamenilor și parcă nici nu mai auzi întrebarea pretorului care, așteptând zadarnic un răstimp, izbucni speriat:

— Gata?... Atunci... da... atunci...

Și, uitându-se jicnit spre general, pași pe movila de lut proaspăt de la marginea groapei, desfășură hârtia ce i se boțise în mână și citi sentința Curții Marțiale a diviziei, care osândea la moarte prin ștreang pe sublocotenentul Svoboda, pentru trădare și dezertare la dușman. Glasul îi suna gol și prefăcut, de două ori se încurcă, drept care generalul îi aruncă două priviri scrutătoare, iar la sfârșit răguși, parc-ar fi răcnit din răspuțeri o zi întregă.

Apostol Bologa se făcu roșu de luare-aminte și privirea i se lipise pe fața condamnatului. Își auzea bătăile inimii, ca niște ciocane, și casca îi strângea țeasta ca și când i-ar fi fost mult prea strâmtă și îndesată cu sila. O mirare neînțeleasă îi clocotea în creieri, căci în vreme ce pretorul înșira crimele și hârtia îi tremura

între degete, obrajii sublocotenentului de sub ștreang se umplură de viață, iar în ochii lui rotunzi se aprinse o strălucire mândră, învăpăiată, care parcă pătrundea până în lumea cealaltă... Pe Bologa, la început, privirea aceasta îl înfricoșă și îl întărită. Mai pe urmă însă simți limpede că flacăra din ochii condamnatului i se prelinge în inimă ca o imputare dureroasă... Încercă să întoarne capul și să se uite aiurea, dar ochii omului osândit parcă îl fascinaseră cu privirea lor disprețuitoare de moarte și înfrumusețată de o dragoste uriașă. În cele din urmă Bologa se aștepta ca gura condamnatului să se deschidă și să scoată un strigăt îngrozitor de izbăvire, întocmai ca cei dintâi credincioși care, în clipa morții silnice, vedeau pe Hristos...

Pretorul îndoii repede hârtia și, punând-o în buzunar, mormăi ceva obosit. Atunci plutonierul se apropie de condamnat și-i șopti foarte umil:

— Mă rog... mantaua...

Svoboda, fără să-l privească, lepădă îndată mantaua și rămase într-o haină civilă cu gulerul răsfrânt, care-i lăsa gol gâtul alb, subțire și lung. Pe urmă scoase pălăria, își netezi părul pe frunte și sărută lacom crucea din mâna preotului, închinându-se repede... Se uită împrejur o clipă, puțin uluit, ca și când ar fi uitat ceva. Apoi, cu o licărire de bucurie, își aduse aminte și se sui pe scăunelul de lângă stâlpul de brad. Cu privirea lucitoare, cu fața albă și luminată, părea că vrea să vestească oamenilor o izbândă mare.

— Aide, băiete, nu-ți fie frică, murmură plutonierul înfricoșat către caporalul scund, luându-l de spate și împingându-l ușor spre condamnat.

Caporalul se apropie dârdâind, neștiind ce să facă. Se uită înapoi și, la un semn al plutonierului, întinse brațele spre ștreang.

— Jos tunica! strigă atunci generalul, cu voce groasă. Militarul în uniformă nu poate fi călău!

Într-un minut caporalul întinse iarăși mâinile spre funie, numai în cămașă și cu capul gol, ca un al doilea osândit. În răstimp însă Svoboda își potrivise singur lațul pe gât, parcă ar fi încercat un guler neobișnuit.

— Trage scaunul! șopti iarăși plutonierul.

Caporalul smulse năuc scăunelul de sub picioarele condamnatului. Brațul spânzurătoarei pârâi, și trupul începu a se zvârcoli în căutarea unui sprijin. În ochi lucirea stranie, arzătoare, pâlăpâia mai puternic, cu tremurări grăbite, din ce în ce mai albă... Bologa vedea bine cum bulbii ochilor se umflau și se învinețeau, și totuși privirea își păstra strălucirea însuflețită, parcă nici moartea n-ar fi în stare s-o întunece sau s-o nimicească...

Plutonierul mai spuse ceva caporalului care, desperat, se repezi și, cu amândouă mâinile, cuprinse picioarele spânzuratului, zguduite încă de spasmi nătânge.

— Dă-i drumul! strigă pretorul speriat. La o parte!... Ce faci?

Doctorul, lângă Apostol Bologa, stătea cu ceasornicul în mână, numărând vremea. Perdelele negre ale amurgului se lăsau acuma tot mai grăbite. Vântul se oprise brusc, ca un alergător sosit în fața unei prăpăstii. Apoi, prin pânza tăcerii ce se urzea, străpunse deodată un oftat prelung, ca o chemare...

Dar numai Bologa se întoarse și văzu un soldat cu o urmă de rană grea în obraz, cu fața scăldată în lacrimi, gemând de milă. Vru să-i facă semn să înceteze, dar atunci zări licăriri de lacrimi și în ochii altor oameni din apropiere. Se zăpăci și simți că i s-a uscat cerul gurii.

„De ce geme soldatul?” se gândi dânsul ca să-și domolească inima; dar în clipa când îi răsări întrebarea aceasta în creier, privirea lui întâlni iarăși ochii spânzuratului, în care acuma strălucirea de adineaori, mândră și încrezătoare, se zbugiuma gătuită de întuneric.

Trecură astfel câteva minute. Corpul spânzuratului nu mai mișca de mult. Amurgul acoperea întreg pământul, ca un liņțoliu negru...

— Ce facem, doctore? izbucni deodată generalul, ursuz. Nu vezi că s-a întunecat?

— Datoria, excelență, răspunse medicul liniștit, cu ochii la ceas.

— Ce datorie?... Constată! Asta-i datoria dumitale! zise generalul mai îndârjit.

Doctorul ridică din umeri, se apropie de stâlp și pipăi pulsul spânzuratului, iar pe urmă murmură:

— A murit mai repede, parcă i-a fost silă de viață...

— Lasă comentariile! se înfurie generalul. Rezultatul!

— Excelență, condamnatul a expirat, raportă doctorul salutând.

— Atunci? Ei? zise generalul nerăbdător, întorcându-se către pretorul buimăcit.

— Excelență, sentința s-a executat, rosti pretorul grăbit, bătându-și călcăiele ca un recrutaș.

Generalul venise înadins ca să țină o cuvântare asupra dezerterii la inamic și mai ales asupra pedepselor ce vor lovi fără cruțare pe cei care s-ar abate de la datoriile ostășești. Dar acuma se simțea obosit și nu mai avea poftă de discursuri.

— Atunci să mergem! mormăi dânsul, pornind atât de brusc, că oamenii de-abia avură vreme să se dea la o parte spre a-i face loc să treacă.

Pretorul împărți repede ordinele convenite plutonierului și apoi alergă după general, să-i explice că vina incidentelor cade exclusiv în sarcina oamenilor nedisciplinați. Pe urmă toată lumea se urni și câmpul se umplu de pași. Numai Apostol Bologa rămasese pironit pe loc, cu ochii mereu la spânzuratul căruia vântul îi zvârcolea aripile hainei.

— Bietul om! zise deodată căpitanul Cervenco, cu glas plâns, lângă Bologa.

— Cum? Ce zici? făcu Bologa tresărind și adăogând îndată, ca să-și ascundă emoția: De ce bietul om? De ce adică...

Dar nu sfârși, nici nu așteptă răspunsul căpitanului. Plecă pe cărare, spre sat, după ceilalți, ca și când i-ar fi fost frică să nu-l prindă noaptea aici. La vreo treizeci de pași ajunse din urmă pe Klapka.

— Ei, ți-a plăcut, filozofule? îi zise căpitanul cu o ușoară imputare în glas.

— Domnule căpitan, pedeapsa... crima... legea, bolborosi Apostol Bologa, speriat de întrebarea căpitanului.

— Da, da... și totuși... omul! murmură Klapka întunecat.

— Omul... omul... omul, făcu Bologa, cutremurându-se.

Împrejur întunerecul se înăsprise, încât înțepa ochii. Bologa întoarse capul. Pe câmp, cât pătrundea privirea, siluete negre se mișcau de ici-colo, parcă toți oamenii s-ar fi prefăcut în stafii fără odihnă. Numai spânzurătoarea alba nepăsătoare, împrejmuită de crucile albe din cimitirul militar.

Bologa se cutremură iar. Un frig dureros îi cutreiera inima. Șopti cu teamă:

— Ce întunec, Doamne, ce întunec s-a lăsat pe pământ...

Glasul lui șerpui ca un scâncet de bolnav și se stinse în oftările vântului.

2

Întunecul zugruma satul foarte împrăștiat în care azi trăiau mai mulți soldați dușmani decât civili. Casele negre străjuiau sperioase ulița largă, neprunduită, răvășită de gropi, desfundată de miile de căruțe ce treceau neconținut spre front, încărcate cu merinde pentru oameni, întorcându-se înapoi veșnic pline cu rămășițe de-ale luptelor... Ici-colo sclipea câte-un ochi de lumină galbenă, plâpândă, însemnând comandamente, spitale, cârciumi-popote... Prin băltoacele uliții se împleteceau, înjurând și blestemând, cei ce reveneau de la execuție.

Apostol Bologa mergea tăcut alături de căpitanul străin. Vrea mereu să-și grăbească pașii, să se despartă de omul acesta bănuitor, care parcă și tăcând îi făcea muștrări. Dar în aceeași vreme aștepta să mai afle de la dânsul ceva nespuse de important și-i era atât de necaz că nu mai deschide gura, încât îi venea să țipe... Și întunecul umed, înecăcios îi strângea în clește inima, din ce în ce mai fără milă.

Apoi, în fața unei case cu ferestrele luminate, se auzi glasul generalului, iar Klapka tresări și zise:

— Eu mă opresc aici... să...

Bologa nu răspunse și nici măcar nu salută, ci trecu înainte, mai repede, ușurat, bucuros că a scăpat și înfricoșat să nu-l cheme înapoi, ca și când căpitanul ar fi fost pricina apăsării ce-i încovoia sufletul. În curând coti într-o ulicioară strâmtă și apoi intră în ograda căsuței de nuiete, unde își avea locuința. Din fund, dintr-un șopron, auzi cântec jalnic. Se supără că ordonanței îi arde de cântece tocmai acum. Totuși ascultă câteva clipe, gândindu-se: „E cântec de la noi...” Vru să strige pe Petre, dar, după ce deschise gura, își luă seama și păși brusc în tindă. Nu găsi ușa odăiei și se înfurie: „El cântă în loc să...” În odaie, pe o masă, ardea lampa cu flacăra gătuită, cu sticla funinginită. Bologa își așeză casca pe la-viță, pe urmă se trânti pe pat și rămase întins, cu mâinile pe piept, cu ochii în tavanul cu grinzi negre și crăpate. Se simțea frânt, ca după o muncă istovitoare.

„Până la masă am să mă odihnesc puțin, să-mi alung gândurile”, își zise dânsul, căscând și închizând ochii.

Dar îndată gândurile se năpustiră asupra lui din toate ascunzăturile creierului, ca niște păsări hrăpărețe, și în urechi îi răsună cântecul ordonanței atât de limpede, parcă ar fi cântat sub fereastră. Atunci, spăimântat, deschise iar ochii. Îi trecu prin minte că ar trebui totuși să cheme pe Petre, să-i spuie că mâine în zori de zi vor pleca înapoi pe front și deci să nu uite ceva pe-aici... În același timp, însă, își dădu seama că i-e frică să rămâie singur cu gândurile-i proprii și-și răspunse: „Conștiința mea e împăcată”... Și numaidecât, ca la poruncă, îi răsăriră în minte argumentele, cu zecile, îmbulzindu-se să-l încredințeze că Svoboda a fost vinovat, a încercat să dezerteze și să trădeze, și că, prin urmare, el, care din întâmplare l-a judecat și l-a osândit, n-are să-și impute nimic, nimic... Totuși, pe când asculta în suflet dovezile liniștitoare, în

tavanul cu grinzi negre se iviră, întâi ca niște scipiri fără rost, apoi tot mai lămurit, ochii omului de sub ștreang, cu privirea mândră, tulburătoare ca o chemare, în al cărei foc straniu valurile de argumente se topeau neputincioase.

„Nu mai încetează Petre... De ce nu încetează?” se gândi atunci, închizând iar pleoapele și lăsându-se obosit, în voia soartei.

Singură doina soldatului îi mai tremura în creieri, lină și blândă ca o mângâiere catifelată, trezindu-i din somn șiraguri de amintiri și strămutându-i sufletul, pe aripi de vis, acasă, în târgușorul Parva de pe valea Someșului.

Acolo era casa lui părintească, bătrână, solidă, chiar peste drum de biserica nouă, strălucitoare. Din cerdacul cu stâlpi înfloriți, printre crengile nucilor sădiți în ziua nașterii lui, se vedea mormântul tatălui său, împodobit cu o cruce sură de piatră, pe care numele, săpat cu slove aurite, se deosebea din depărtare: Iosif Bologa.

Casa avea încăperi multe, cu mobile vechi, severe, amestecate, și o curte mare, cu acareturi în fund, și mai încolo, o grădină ce mergea până la Someșul cu ape gălăgioase. Aceasta a fost, împreună cu câteva „table” de pământ roditor, zestrea ficei doctorului Hoge, primul medic de plasă în Parva, al cărui mormânt se află de asemenea în curtea bisericii ca o amintire a unei vieți de cinste și sânguină, și vrednic urmaș al fostului subprefect din vremea revoluției și domniei lui Avram Iancu. Cea mai mare bucurie a avut-o doctorul în ziua când bătrânul protopop Groza i-a cununat fata cu avocatul Iosif Bologa. Din bucuria aceea i s-a tras și moartea, urmată la câteva luni după nunta unicei sale odrasle... Domnișoara Maria, de altfel, își binemeritase norocul. Fusese fată cuminte, așezată, fără fumuri și cu mare credință în Dumnezeu. Rămasă orfană de mamă, a crescut în internatul de fete din Sibiu.

Acolo, în preajma examenului de clasa a șasea liceală, în familia directoarei, a făcut cunoștință cu Iosif Bologa, care, peste o săptămână și fără a-i spune ei măcar o vorbă, a scris doctorului Hogeș, la Parva, cerându-i mâna. Peste altă săptămână s-a pomenit cu tatăl ei, a aflat că „marele avocat” o iubește și, în trei zile, au serbat logodna chiar în casa directoarei, dezolată că „Mariți” baremi n-a terminat clasa... A stat apoi logodită cinci luni, până ce, după laborioase tratative cu socrul, Bologa s-a hotărât să-și strămute în Parva cancelaria avocațială, fără mulți clienți, din Sibiu. Astfel, Maria a avut vreme să se obișnuiască cu gândul că se va mărita cu un om care, și după logodnă, i-a rămas ca un străin. În loc de iubire, simțea pentru Bologa un respect speriat, mai ales din pricina avalanșelor de laude cu care o copleșea tatăl ei ori de câte ori venea vorba despre viitorul său ginere.

Nici nu a fost Iosif Bologa bărbatul care să înflorească visele romantice ale unei fete de șaptesprezece ani. În figura lui aspră, colțuroasă, cu ochi scufundați în orbite și adumbriți de sprâncene stufoase, cu mustați castanii, bogate și cu o bărbie lată și puțin învinețită de tășurile briciurilor, părea că se simțea mai acasă ura decât dragostea. Deși scump la vorbă și veșnic serios, avea un glas pătrunzător de fierbinte, dovedind o inimă blândă și un suflet încordat de viață lăuntrică. A fost feciorul cel mai mare al unui preot sărac din Țara Moșilor, în a cărui familie rămăsese, ca un trofeu, amintirea strămoșului Grigore, fruntaș în răscoala lui Horia și tras pe roată, la Alba-Iulia, după potolirea țăranilor. În sufletul lui Iosif Bologa icoana străbunului erou și martir a întetit râvna de muncă și a învățat un ideal. Îndată după ce și-a dobândit diploma de avocat, s-a aruncat cu toată patima în politică, izbutind să ajungă cel mai tânăr condamnat în procesul Memorandului și să petreacă vreo doi ani într-o închisoare de stat.

Apostol s-a născut tocmai în zilele când tatăl său aștepta, la Cluj, condamnarea. Până să se întoarcă Bologna din temniță, copilul a deschis ochii asupra lumii, îmbrățișat de o dragoste maternă idolatră. Lipsită de iubire, tânăra d-nă Bologna și-a găsit în copil o țintă de viață. Sufletul ei plin de credință în Dumnezeu a avut chiar momente de îndoială: oare nu-și iubește odrasla mai mult decât pe Atotputernicul? Ca să-și împace conștiința, și-a dat mare osteneală să sădească în inima micului Apostol adorarea Domnului. Astfel, întâile amintiri ale copilului au fost stăpânite de un Dumnezeu bun, blând și iertător care, în schimbul rugăciunilor de toate zilele, dăruiește oamenilor bucurii pe pământ și veșnică fericire în cer. În închipuirea lui săltăreață, înfățișarea acestui Dumnezeu se confunda cu protopopul Groza, care venea deseori, întrebând totdeauna vești de la „martirul nostru”, și căruia mama îi săruta mâna.

O schimbare adâncă, un fel de revoluție a stârnit în viața lui Apostol sosirea tatălui său. Peronul gării era înșesat de oameni, domni și țărani din împrejurime. Copilul se agăța disperat de fusta măicuței, așteptând parcă o minune îngrozitoare... Apoi trenul a sosit și s-a oprit scârțâind foarte urât, și dintr-un vagon s-a coborât Bologna, în haină neagră, cu capul gol și o barbă mare castanie, crescută în temniță, s-a uitat puțin la lumea de pe peron și pe urmă s-a repezit la micul Apostol, l-a ridicat și, în vreme ce oamenii strigau „trăiască”, l-a sărutat zgomotos pe amândoi obrăjorii. Cuprins de o spaimă dureroasă, copilașul a început să plângă și să se zvârcolească în brațele străinului care, ascultând acum discursul protopopului, încerca să-l ostoiască și-l legăna ușor. În cele din urmă Bologna, fiindcă micuțul răcnea din ce în ce mai speriat, acoperind cuvântarea de binevenire, îl trecu enervat în seama doamnei Bologna, care se împurpurase de rușine și de emoție. În

brațele ei Apostol se mulcomi*, privind însă mereu înfricoșat spre domnul cu barba castanie.

Dealtfel, în aceeași seară Bologa avu o convorbire solemnă cu nevastă-sa în privința educației copilului. Îi dezvoltă în fraze pompoase niște principii, pomeni numele câtorva educatori celebri, sfătuind-o chiar să citească pe îndelete operele lor, pe care le citise și dânsul în închisoare tocmai în vederea lui Apostol, și mai ales îi ceru energie, concentrare și hotărâre.

— Copilul trebuie să înțeleagă de la început că viața omului numai atunci e prețioasă când urmărește un ideal! sfârși Bologa patetic. Datoria noastră părintească de-abia acum începe! Trebuie să ne dăm toate silințele ca să facem din odorul nostru un om și un caracter!

Doamna Bologa plânse și-și frânse mâinile. Din discursul soțului ei înțelegea că i se cere să-și astâmpere dragostea de mamă, mângăierile și răsfățările. Totuși, se supuse fără murmur. Bologa, sărbătorit de o lume întreagă, martir, cu aureola temniței și cu barba impunătoare, i se părea un stăpân nespus de înțelept, căruia i se cuvine numai ascultare și supunere. Se resemnă deci să-și iubească pușorul în taină și să-și ferească mângăierile de ochii lui Bologa. În schimb, își înteti îngrijirile religioase, întreținând mereu vie credința în sufletul lui Apostol. În privința aceasta avea toată libertatea din partea soțului, care, deși nu era credincios, îngăduia religia în educație ca un mijloc pentru dezvoltarea fanteziei.

Apostol, potolit și timid, fără tovarăși de jocuri, simți adânc atmosfera gravă pe care o impuse tatăl său în casă. Îi rămase întipărită în inimă spaima primei întâlniri cu el și-l privea mereu ca pe un străin venit anume să-l terorizeze. Ceasuri de bucurie petrecea

---

* Se liniști. (n. ed.)

numai cu mama, când erau singuri acasă, și, uneori, cu protopopul Groza, care, fiind văduv, se înviora în tovărășia copilului blând și inteligent. Peste toate gândurile și închipuirile micuțului însă plutea veșnic o iubire foarte nelămurită, în care stăpânea Dumnezeu...

Când împlini vârsta de șase ani, alt eveniment straniu îi zgudui sufletul... Doamna Bologa, gândindu-se că copilul trebuie să înceapă școala, se sfătui îndelung cu protopopul Groza cum să-i înlesnească sarcina și căzura de acord că e nevoie de implorarea Atotputernicului. Prin urmare, hotărâră să pună pe Apostol să zică „Tatăl nostru”, într-o duminică, în cadrul sfintei liturghii. Făcură pregătirile în mare taină, ca să nu prindă Bologa de veste și să le zădărnicească planul... În sfârșit, în ziua stabilită, soții Bologa luară loc în strana dreaptă, ca de obicei, iar Apostol, în fața lor, în hăinuțe noi, mai palid și cu ochii aprinși de emoție. Doamna Bologa lăcrima și tremura, închinându-se înfrigurată și frământând neîncetat cărticica de rugăciuni... Apoi, venind momentul rugăciunii, se plecă speriată peste strană și-i șopti: „Acuma, puișorule...” Cu fruntea sus, cu mers apăsător, Apostol trecu în fața ușii împărătești, căzu în genunchi, împreună mâinile... Peste o clipă glasul lui subțire ca un fir de mătase albă fâlfâia în tăcerea înecată de respirații, se ridica spre tavanul înstelat, se coborî printre sutele de oameni... Ochii lui văzură la început, în altar, pe protopopul Groza zâmbindu-i cu blândețe și încurajându-l; pe urmă însă rămase numai crucea aurită, sus, parc-ar fi plutit în văzduh... Apoi, tocmai în clipa când se închina, la încheierea rugăciunii, se deschise deodată cerul și, într-o depărtare nesfârșită și totuși atât de aproape ca și cum ar fi fost chiar în sufletul lui, apără o perdea de nourași albi, în mijlocul cărora strălucea fața lui Dumnezeu ca o lumină de aur, orbitoare, înfricoșătoare și în același timp mângâietoare ca o sărutare de mamă... Din strălucirea

dumnezeiască însă se limpezea o privire vie, infinit de blândă și de măreață, care parcă pătrundea în toate adâncurile și ascunzișurile... Arătarea aceasta a durat numai o clipă și a fost atât de nemărginit de dulce, că inima lui Apostol și-a oprit bătăile, iar ochii i s-au umplut de o lucire stranie, bolnavă. Totuși, sufletul îi era atât de plin de fericire, că ar fi fost bucuros să moară atunci acolo, privind minunea dumnezeiască... Când se întoarse la loc, păru schimbat la față. Pe obrajii albi, ochii albaștri erau ca două izvoare de lumină.

— Măicuță, am văzut pe Dumnezeu! murmură copilul cu însuflețire, în vreme ce doamna Bologna încerca să-și șteargă lacrimile cu batista udă de plâns.

Vedenia lui Apostol dădu prilej la oarecare controverse în casa Bologna. Protopopul și d-na Bologna credeau cu tărie că bunul Dumnezeu, printr-o grație deosebită, a arătat astfel calea pe care trebuie să meargă băiatul în viață; avocatul, dimpotrivă, căuta să le documenteze că toată „minunea” e numai rezultatul exaltării religioase a copilului... În cele din urmă, neizbutind a-i convinge, Bologna se supără, le impută că vor să-i îmbolnăvească feciorul, umplându-i mintea fragedă cu fantasmagorii popești și, fiindcă el, ca tată, e răspunzător de sănătatea sufletească a lui Apostol, interzise pe viitor asemenea exhibiții odată pentru totdeauna.

Clasele primare le făcu acasă, având pe doamna Bologna ca instructoare. Bologna îi controla pe amândoi în fiecare sâmbătă, cu o severitate din ce în ce mai strașnică, parcă ar fi avut în fața lui niște complici întru a-l trage pe sfoară. Deși Apostol era silitor, tatăl hotărî să-l trimită, pentru cursurile secundare, la liceul din Năsăud, spunând că copilul trebuie să ia contact cu oamenii și cu lumea. În realitate, Bologna, nemulțumit de educația